

EN EL CENTENARI DEL NAIXEMENT DEL POETA DYLAN THOMAS
WEBS DEL CENTENARI: dylanthomas.com | dylanthomas100.org

Veü: Dylan Thomas

Button

Button

IF I WERE TICKLED BY THE RUB OF LOVE
If I were tickled by the rub of love,
A rooking girl who stole me for her side,
Broke through her straws, breaking my bandaged
string,
If the red tickle as the cattle calve
Still set to scratch a laughter from my lung,
I would not fear the apple nor the flood
Nor the bad blood of spring.

Shall it be male or female? say the cells,
And drop the plum like fire from the flesh.
If I were tickled by the hatching hair,
The winging bone that sprouted in the heels,
The itch of man upon the baby's thigh,
I would not fear the gallows nor the axe
Nor the crossed sticks of war.
Shall it be male or female? say the fingers
That chalk the walls with green girls and their men.
I would not fear the muscling-in of love
If I were tickled by the urchin hungers
Rehearsing heat upon a raw-edged nerve.
I would not fear the devil in the loin
Nor the outspoken grave.
If I were tickled by the lovers' rub
That wipes away nor crow's-foot nor the lock
Of sick old manhood on the fallen jaws,
Time and the crabs and the sweethearting crib
Would leave me cold as butter for the flies,
The sea of scums could drown me as it broke

Dead on the sweethearts' toes.
 This world is half the devil's and my own,
 Daft with the drug that's smoking in a girl
 And curling round the bud that forks her eye.
 An old man's shank one-marrowed with my bone,
 And all the herrings smelling in the sea,
 I sit and watch the worm beneath my nail
 Wearing the quick away.
 And that's the rub, the only rub that tickles.
 The knobby ape that swings along his sex
 From damp love-darkness and the nurse's twist
 Can ever raise the midnight of a chuckle,
 Nor when he finds a beauty in the breast
 Of lover, mother, lovers, or his six
 Feet in the rubbing dust.
 And what's the rub? Death's feather on the nerve?
 Your mouth, my love, the thistle in the kiss?
 My Jack of Christ, born thorny on the tree?
 The words of death are dryer than his stiff,
 My wordy wounds are printed with your hair.
 I would be tickled by the rub that is:
 Man be my metaphor.

SI EL FREC D'AMOR EM FEIA PESSIGOLLES

Trad. [Isidre Martínez i Marzo](#)

Si el frec d'amor em feia pessigolles,
 el parany d'una al·lota que em furtà per ser seu,
 per la seua molsa m'obriria pas, trencant-se'm la bena de les fibres.
 I si les pessigolles, vermelles com vedell,
 encara em treien dels pulmons una rialla,
 no tindria jo por de la poma ni del diluvi,
 ni de la mala llet de la primavera.
 Serà mascle o femella? diuen les cèl·lules,
 i cauen les prunes com foc de la carn.
 Si em feia pessigolles l'obscura cabellera,
 l'os alat que brostà als talons,

la ronya de l'home en les cuixes de l'infant,
no tindria por de la forca ni l'estràl,
ni dels bastons oblics de la guerra.
Serà mascle o femella? diuen els dits dibuixant
amb guix a les parets minyones verdes i els seus homes.
No tindria por del "no hi ha més remei" de l'amor
si em feia pessigolles la fam, múrria com és,
assajant l'escalf damunt d'uns nervis crus en punta.
No tindria por del diable en pèl,
ni de la tomba francament dita.
Si el frec dels amants em feia pessigolles,
el frec que no neteja la pota de la graula ni un pany
sobre maixelles caigudes de l'antiga humanitat malalta,
el temps, els crancs, l'entranyable pessebre,
em deixarien fred com mantega per a mosques,
i la mar d'escumes m'ofegaria
així que mor al turmell de les núvies.
Aquest món és meitat del dimoni i meitat meu,
miserable quan les drogues consumeixen una noia
irritant el capoll que fen el seu esguard.
La cama d'un vellard, ossos que són de la meva ossada,
i tots els arengs que ensumen l'oceà:
m'assec i llambrego el llambric davall l'ungla
menjant-se'm la pell.
És aquesta la qüestió, l'únic frec que pessigolleja.
El mico bonyegut que se la pela des de la foscúria
d'un amor humit i la trena de la infermera, no poden mai
suscitar una riota a mitjanit,
ni quan ell troba la bellesa al pit de l'amant,
de la mare, dels amants, o els seus sis peus
en la fregadissa de la pols.
Quina és la qüestió? La ploma de la mort a punt?
La teva boca, amor meu, el card dins el bes?
El col·lega Jesucrist ficat en un mal pas?
Les paraules de la mort estan més eixutes que els mateixos morts,
les ferides, xerraires, les porto escrites pels teus cabells.
Prou que em divertiria amb aquest refrec:

home, sigues tu la meva al·legoria.

[Ací totes les traduccions d'Isidre Martínez i Marzo](#)